לב א ב מיי׳ פ״ה מהלי יצום הלי כד סמג

העא סעיף א ועייו במ"מ:

 לקמן קיב:, ב) לקמן
קיב: [קיד:], ג) לקמן קיב:,
ג"ו שם וגיטין על:, לקמן קיב: גיטין על:,ס"ל לשמו, ז) ס"ל ליו וה, **ח**) [לא משמע ליה לרבה רש"שן, ע) בס"ה: חרשים, י) [וקטנה רש"ל], כ) ס"א ואמאי לריך,

## הגהות הב״ח

(א) גמ' והתנן נתחרש הוא לו נשתטה כל"ל ותיבות נשתטית לא יוליא נמחק: (ב) שם ניחא ליה דגדולה סיא: (ג) רש"י ד"ה נכריות וכו' דכל הנך חרשין נפלה כל"ל ותיכת דלעיל נמחק: כל ל יתיכת ללפיל מנחק. (ד) תום' ד"ה קסבר וכו' פשיטא דחרשת קנויה ומשויירת:

## מוסף רש"י

דזיקת אחותה הבאה מכח קדושין גמורים אוסרתה עליו ואין כח בקדושין דידה לדחותה משום לחות אשה, ואשת אחיו אסורה לעולם. דחרש לא חליך, ולכנוס אי אפשר משום אחות אשה (לקמן קיב:). נשתטית. היא משניסת, לא יוציא. אסור להוניאה, ואע"פ שפקחת ונתחרשה יוניאה, דאשה לא בעינן דעתה, שהרי יוצאה לרצונה ושלא לרצונה, היכא דנשטת אמור רבנן לא יוציא, דכיון שאינה יודעת לשמור עלמה ינהגו בה הפקר בזנות (גיטין נוא:). נתחרש הוא. לאחר קידושין, הואיל וקידושיה גמורים היו לא יוליא עולמים (לקמן קיב:) לפי שחין כח בגירושי חרשות להפקיע קידושי חכמה (גיטין עא.). שני אחין (גיטין עא.). שני אחין חרשין. כיון דהם חרשים לא איכפת לן בנשותיהן אם הן פקחות, דתכל מקום הם לא כנסו אלא ברמחה (גיטין עא:). או שתי אחיות חרשות. לה איכפת לן בפקחות של בעלים דהן לא נכנסו אלא ברמיזה, לפיכך פטורות מן החלינה, דיונחה משום אחות אשה דכל עריות פטורות מן החלילה (שם) דהוחיל ושתיהן חרשות או שניהם חרשים כקידושי זו כך קידושי זו ואתו זיקה (לקמן קיב:). ואם היו נכריות. ומת אחד מהן, השני אינו יכול לחלוך מפני שהוא חרש או שהיא מפני שהוא חרש או שהיא חרשת ואינה יכול לומר מאן יבמי, אלא יכנסו (גיטין עא:). יכנוסו ואם רצו להוציא יוציאו. שחין חלילה בחרשת וחרש שחינן בחמר וחמרה, וחחר

להוח ברמיוה (לקחו קירי).

חולך לא. משום קרייה: מוליא אשתו בגע. דזיקת אחותה פקחת חוסרתה שנישוחיה גמורין וזו ספק וחין כח בקידושיה לפטור חת אחותה משום אחות אשה: ואשת אחיו אסורה לעולם. דחרש לא מלי חליך ומיכנס נמי לא מצי כנים לה דאחות "גרושתו היא דאחותה חרשת היתה קנויה במקלת לאחיו

החרש הילכך לא אפשר " (שהרי אחות גרושתו היא). ומהך מתניתין לא מותיב ליה לרבאי דהכא מדינא לא חלין האי חרש לפקחת שהרי אשת פקח היתה וזיקתו גמורה וליכא למימר כי היכי דעל הכי נפיק אלא להכי מייתי לה לגלויי אהנך תרתי תיובתי קמייתא דבחרשת וחרש מעיקרא קמיירי דהא כולהו תניא להו גבי הדדי במתני׳ לקמן בחרש שנשה פקחת (דף קיב:): מי מצי מפיק. דקתני מוליא את אשתו בגט ומדקתני בגט משמע שתהא מותרת לאחרים: נשתטים לה סנה. פקחת שנשתטית לא תנא מבעלה אע"פ שהאשה יולאת לרצון ושלא לרצון רבנן תקון שלא מוציא את אשתו בגט. תלא כדי שלא ינהגו בה מנהג הפקר לפי שאינה יודעת לשמור עלמה אבל נתחרשה יולאת דלא בעינן דעת אשה בגט שהרי אפי׳ פקחת בעל כרחה מוליא והכא לא תקון רבנן מידי דהא יודעת לשמור עלמה: נתחרש הוא כו'. דקידושין היו גמורין וגירושין בלה דעת: נכריות נמי. הנך תרתי דלעיל חרשות מעיקרא קאמר דהא גבי הדדי תניין. והמגמגם לומר למה לי כל הנך דיוקי דקאמר מדהוא חרש מעיקרא איהי נמי חרשת מעיקרא כו׳ ומדחחיות חרשות מעיקרא כו׳ לותיב מחד ומדהוא חרש מעיקרא הנך נמי דלעיל חרשותש מעיקרא וקתני בהו כונס אין חולך לא לאו מילתא היא דכל הנך חרשין (a) דלעיל נפלה לפניהן פקחת מכח קידושי פקח וליכא למימר כי היכי דעל הכי נפק אבל בחרשת דלעיל איכא למימר הכי ואפילו הכי קתני כונס פקח ולא חולד: שני אחין חרשין. נישוחיהן שוין בין שהן פקחות בין שהן חרשות בין אחת פקחת ואחת חרשת שהרי כניסתן לבעליהן ברמיזה וכן שתי חרשות כניסתן ברמיזה ואע"פ שהן פקחין או אחד פקח ואחד חרש נישואיהן שוין הילכך יולאת היבמה משום אחות אשה: ואם היו נכריות. ומת אחד מהן יכנוס השני דלאו בר חלינה הוא או היא אינה בת חלינה: ומדהן חרשין מעיקרא כו' ל"ג. דבלאו הכי מלי מותיב מינייהו: ומקוו אקוותא. מקהילים חלמידים סביבם שהיו בחים לשמוע דבריהם. ל"ח דמקהו אקהתא משיבין קושיות זל"ו: כילד מקנמן. דקטנה וחרשת הואיל ואין האחת פוטרת לרתה וחרשת לאו בת חלילה היא דניפוק תרוייהו בחליצה ואי מייבם לה וחליך לקטנה כשתגדיל מיפסלא קמייתא עליה דקם ליה בלא יבנה דהא ביאה דחרשת

לא דחיא זיקה דנימא אין אחריה

מאי לאו מדהוא פקח מעיקרא. דהכי משמע שפקח נשה חרשת משמע שבשעת נישואין היה זה פקח וזו חרשת אבל בבבא קמייתא דחרש בעל חרשת לא מלי לאוקומי בחרשת מעיקרא דומיא דפקח בעל פקחת דהא לא שייכי מידי אהדדי:

חולץ לא לא בפקחת ואחר כך נתחרשה תא שמע שני אחין פקחין נשואין שתי נכריות אחת פקחת ואחת חרשת מת פקח בעל החרשת מה יעשה פקח בעל פקחת כונם ואם רוצה להוציא יוציא מת פקח בעל פקחת מה יעשה פקח בעל חרשת או חולץ או מייבם מאי לאו מדהוא פקח מעיקרא היא נמי חרשת מעיקרא וקתני כונם אין חולץ לא מידי איריא הא כדאיתא והא כדאיתא איתיביה ישני אחין אחד פקח ואחד חרש נשואין שתי אחיות אחת פקחת ואחת חרשת מת חרש בעל חרשת מה יעשה פקח בעל פקחת תצא משום אחות אשה מת פקח בעל פקחת מה יעשה חרש בעל חרשת מוציא את אשתו בגם ואשת אחיו אסורה לעולם וכי תימא ה"ג בפקח ואחר כך נתחרש מי מצי מפיק והתנן ינתחרשה יוציא נשתמית לא יוציא נתחרש הוא או נשתמה לא יוציא עולמית אלא לאו בחרש מעיקרא ומדהוא חרש מעיקרא היא נמי חרשת מעיקרא ומדאחיות חרשות מעיקרא נכריות נמי חרשות מעיקרא ותנן גבי נכריות כונם אין חולץ לא אישתיק כי אתא לקמיה דרב יוסף א"ל מ"ט תותביה מהא דיכול לשנויי לך אחיות חרשות מעיקרא נכריות פקחות ואח"כ נתחרשו אלא איבעי לך לאותביה מהא סשני אחין חרשין נשואין שתי אחיות פקחות או שתי אחיות חרשות או שתי אחיות אחת פקחת ואחת חרשת וכן שתי אחיות חרשות נשואות לשני אחין פקחין או לשני אחין חרשין או לשני אחין אחד פקח ואחד חרש הרי אלו פטורות מן החליצה ומן הייבום ואם היו נכריות יכנוסו ואם רצו להוציא יוציאו היכי דמי אילימא בפקחים ולבסוף נתחרשו מי מצי מפקי והתנן (6) יסנשתמית לא יוציא נתחרש הוא או נשתמה לא יוציא עולמית אלא לאו אחרשין מעיקרא ומדהן חרשין מעיקרא אינהו נמי חרשות מעיקרא וקתני אם היו נכריות יכנוסו יכנוסו אין יחלצו לא תיובתא דרבה תיובתא: קטנה וחרשת וכו': אמר רב נחמן אשכחתיה לרב אדא בר אהבה ובי תימא הכא נמי בפקח ואח"כ נתחרש ומי מצי מפיק לה. הוה מצי לאקשויי טפי דכיון דפקח הוה דנשוחין דחורייתה הוי חמחי לריך לגרש את אשתו דקתני ומוליא את אשתו בגט והלא תלא אחותה משום אחות אשה אלא לרבות׳ נקטיה דאפי׳ היה לריך גט מי מלי לאפוקי: אן נשתטה לא יוציא עולמית. וא״ת מאי קושיא והא רשב"ג פליג עליה בפ' מי שאחזו (גיטין דף עא. ושם) ואית ליה בפקח ואח"כ נתחרש הוא היה כותב ואחרים חותמים ונוקי הך משנה כרשב"ג וי"ל דלא בעי לאוקומי כרשב"ג כיון דרישה לה מיתוקמה כוותיה ההיא דנקט חרש או נשתטה ועוד דבלאו הכי הוה פריך ליה יומי מני לגרש את אשתו כדמפרש: ותנן גבי נכרית כונם אין חולץ לא אישתיק. הכא לא בעי לשנויי הא כדאיתא והא כדאיתא כדמשני לעיל גבי פהח וחרשת שהם שני מיניו אבל הכא שניהם חרשים ובמין אחד

לא שייך למימר הא כדאיתא והא כדחיתה : מאי שעמא לא תותביה מהא. תיתה לר"י דמה היה בדעתו של אביי שלא הקשה לו מואת הבבא שהיא ראשונה וקושיא טובה ולא היה נריך לכל אלו הבבות:

וקמקוו אקוותא. פי׳ בקונטרס מקשין קושיות זה לזה וכן פי׳ ר״ח והביא ראיה מר׳ יהושע קיהה וטהר (נגעים פ"ד מי"ה) דקדק בדבר הרבה וטיהר: ככבר רב חרשת קנויה ומשויירת קטנה קנויה בו'. וא"ת והיכי שמעינן דקסבר רב הכי דלמא לעולם מספקא ליה אי חרשת קנויה ומשויירת קטנה קנויה ואינה קנויה או איפכא להכי האמר כונס את החרשת ומוליאה בגט וקטנה תמתין עד שתגדיל דמספיקא אזיל לחומרא וי"ל דקים ליה לרב חסדא דחדא קנויה ומשויירת וחדא קנויה ואינה קנויה אלא דהוא לא הוה ידע הי מינייהו והשתח פשיטח דחרשת (ד) משויירת וקטנה קנויה ואינה קנויה ומברייתה נתי מלי למפשט דקטנה קנויה ואינה קנויה אבל כל כמה דלא ידע ברייתא פשיט ממילתיה דרב: תיתיב

בשוקא דפומבדיתא ואמרי הא דתנן קמנה וחרשת אין ביאת אחת מהן פומרת צרתה הני מילי דנפלה ליה מאחיו פקח דלא ידעינן אי בקמנה ניחא ליה אי בחרשת ניחא ליה אי בקשנה ניחא ליה דאתיא לכלל דיעה אי בחרשת ניחא 🐵 דגדולה היא וכת ביאה היא אבל נפלה מאחיו חרש ודאי בחרשת ניחא ליה דבת ביאה היא ובת מיניה היא ואמינא להו אנא "אפילו נפלה ליה מאחיו חרש נמי מספקא ליה יכיצד תקנתן אמר רב חסדא אמר רב כונס החרשת ומוציאה בגם וֹקמנה תמתין עד שׁתגֹדיל ותחלוץ אמר רב חסדא ש"מ קסבר רב חרשת קנויה ומשויירת קטנה קנויה ואינה קנויה דאי ס"ד חרשת קנויה ואינה קנויה קטנה קנויה ומשויירת חרשת אמאי כונם ומוציאה בגם תיתיב

כלום: כוגם את החרשת ומוליאה בגע. דחליצת קטנה תפסל לה עליה: חרשת קנויה במקצח ומשויירת. קטנה" ספק קנויה כולה ספק אינה קנויה כלל. דבשתיהן קנויות ומשויירות ליכא למימר דממתני׳ שמעינן לה דא"כ תיפטר חדא בביאת חברתה ושתיהן ספק נמי ליכא למימר מדקתני סיפא דמתני׳ בא יבם על הקטנה וחזר ובא על החרשת פסל את הקטנה בא יבם על החרשת וחזר ובא על הקטנה פסל את החרשת ואי שתיהן ספק קמייתא

ולרב חנא חתניה דיתבי וקמקוו אקוותא